

Ádám Tamás

Alig-meleg

Míg hihető szavakra vadásztunk szikla sebezte
felhőkben hajszalerek fonnyadtak el az alig-meleg
szívben / kevés erőnk maradt hogy kitekerjük
a zsindey alá húzódó verebek nyakát / nem tettük
meg helyette megalkottuk a hiányt / folytatjuk
előkészítetlen megalkuvásainkat hogy letölthessük
a ránk erőszakolt éveket ha ez mentség de nem az

szándékosan ütközünk a hómezőkre tévedt
porcelánbabákkal akiknek már szintén alig-meleg
a szívük / ki ad feloldozást(?) ki simítja meg a savval
leöntött arcokat(?) ki söpri össze a padláson gyűjtött
fájdalmat(?) s ki takarja be a fagy elől a vágatlan
kukoricaszárazakat(?) sokasodnak a kérdések mint
a pusztíthatatlan lábnyomok amelyek mutatják
honnan jöttünk / a semmibe vezetnek vissza

holnap a kerülhető hallgatásokra emlékezünk
az igazolhatatlan történetekre amikor hajszalerek
sorvadtak el az alig-meleg szívben és nem maradt
más csak a kiérdemelt fájdalom / a sebben kotorászó
varjak csőre mégsem idegen szinte kellemes / minek
a száanalom nem kellene az alázatos vásárnapok

télen kibomló ijedt margarétákat gyűjtesz kosaradban
megmarkolod(:) átnyújtod az ölelkező porcelánbabáknak
betakarod a fázó kukoricaszárazakat / megméred az alig-
meleg disznószívet / a gyengéd mozdulat tétre megy

Nem ERDŐből, hanem ERŐDből. Előző számunkban a Dobai Péter új verseskötetéről (*Emlék az ember, Napkút, 2011*) írt kritikában bosszantó elgépelés történt: a költő 1973-ban megjelent bátor verseskötetének címe helyesen: **Kilovaglás egy őszi erődből**. A szerzőtől s olvasóinktól elnézést kér: a szerkesztőség.
